

Sygn. akt III CSK 285/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku A. Ś.  
przy uczestnictwie K. sp. z o.o. w Z.  
o wpis prawa dzierżawy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 1 grudnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy A. B. Ś. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt II Ca [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Poprzestanie na uzasadnieniu podstaw kasacyjnych nie jest wystarczające. Jakkolwiek uzasadnienie przesłanek tzw. „przedsądu” (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.) i uzasadnienie podstaw kasacyjnych (art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c.) może być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., II UK 363/08, nie publ., z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, nie publ.).

Przedstawiając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej, skarżący wskazał ogólnie, iż Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na błędnej wykładni powołanych przepisów, sprzecznej z literalnym ich brzmieniem, wykładnią celowością, a także niewłaściwym zastosowaniu przepisów prawa.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie daje podstaw dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi efekt ewidentnych błędów w zakresie wykładni prawa i w konsekwencji jest oczywiście nieprawidłowe, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

Nie doszło także do nieważności postępowania. Wniosek skargi kasacyjnej zawierający żądanie zniesienia postępowania w obu instancjach nie wskazuje z jakich przyczyn wnioskodawca dopatruje się nieważności postępowania. Sąd Najwyższy badając tę kwestię z urzędu w związku z treścią art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., nie stwierdza nieważności postępowania.

Zgodnie z art. 626<sup>1</sup> § 1 k.p.c. sprawy w postępowaniu wieczystoksięgowym rozpoznawane są na posiedzeniu niejawnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

jw